

készült. A lecsüngő kézen a kékes árnyalatú, kidagadt erek a seprüvesszőkhöz hasonlítanak. Aztán a szavak, a lassan, nyomatékkkal kiejtett nehéz szavak. Olyan nehezek, mint a lecsüngő kéz, amelyik most mintha megmozdulna a söprű irányába: „Hogy nem szégyelli magát a kisasszony...”

Hamarabb elérte az utcát, mintsem gondolta volna. A tanítónő a téglagyalogjárón bukácsol a falu közepe felé. Elszórt fények imbolyognak. Zseblámpák fénykévei. Úgy érzi, mind rá irányulnak. Kis forró gyöngyök gurulnak le arcán. Mintha söprűvel vágták volna pofon.

POLLÁGH PÉTER
Besúgóarcúak

„Ceterum censeo: Hungariam esse salvandam!”

*Temetnek egy színt. Temetnek egy egészt.
Nem kettes kolbászból van a kerítés.
Temetnek egy tudatot, földelnek egy vezetéket.
Temetik a lelkészt. Sütöm le püspöklila szemem,
rád gondolok, gyaloghalként úsztál be a képbe.
Géza nagyapám is rád gondolt, mikor
Donfehér hajjal hazajött a kanyarból.
Pár év múlva majdnem a csehekhez vitték.
(Adjátok neki vissza a vöröshajú anyaföldet:
már úgyis mindegy, de piros csíkkal satírozta,
véreztette át a térképen Dél-Felvidéket.)
Pál nagyapám is rád gondolt, mikor
a pincebörtönben, tweed zakóban,
angolkék szájával magázta az ÁVH-s legényt.*

*Akkurátus és aljas vagy.
Valaki sötétbe lökte az arcodat.
Mocskos a mosolyod, portásos.
Sok arcot tudsz, de elveszed a
régit, fölhazudod a sötétet az égig.*

*Telesírt irodaüveg: esik,
valami csöpög az arcodról,
igen, az arcod csöpög,
mert minden volt már.
Beépülsz, téglánként adod el
a házat, az egészet, nem csak a kulcsát.
Koszorú mellény rajtad a gyűlölet,
mindent megteszel, hogy letagadd,
de a legeladóbb te vagy.*

*Fekete sírlyuk, fehér lelkészgallér.
Nézem a gyászoló gyülekezetet.
Kereszt az ott, vagy ember?
Ki nem volt már ügynök itt?
Hallom a régi versek kérdéseit.
Hallom, akiket mind én írtam.
Hallom, akikből senki nem lett.
Rossz emlékek zakójában fázom.
Hallom a vérem, a völgybe tartót:
Forró, ír(isz)kék, ölni szeretne.
Mért nem lehetett született szürke?*